

[Valdemar Thomsen.]

Herom føres der jo stadig Retssag, og den kan faa hvad Udfald det skal være, men efter det hidtil fremkomne har man desværre ikke Grund til at vente noget videre godt.“

„Dette lille Vink til Statministeren er vel nok kommet en Postdag for sent, men det tales vi nok ved om lidt senere paa Sæsonen, og da vil det sikkert vise sig — for at tale i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Lignelse —, at Landbrugsministeren vil brænde Fingrene, før han faar Faklen afleveret.

Naa, alt dette klarer sig forhaabentlig efterhaanden, og nu gælder det da om at komme i Gang, ikke alene med Snak, men med et positivt Lovgivningsarbejde, og i den Henseende, det tør jeg forsikre, møder Det frie Folkeparti med en god Vilje.

Det, Vælgerne og Landbruget nu spørger om og forlanger Svar paa uden Hensyn til Parti, er, om Regering og Rigsdag virkelig vil gøre en Indsats for at værne nedstødt Hjem og Erhverv. Forinden Arbejdet paabegyndes, vil det være formaalstjænt at faa klaret, hvad det er, de tilstræber, at faa klaret, hvad det er, Lovgivningsmagtens Opgaver egentlig bestaar i. Ja, efter min Mening maa det være, at der skabes de bedst mulige Betingelser for Produktion, for Frembringelse af Værdier; af dette Problems rette Løsning afhænger i allerhøjeste Grad Befolkningens Levestandard; og naar man erindrer de Tusinder af arbejdsledige, maa man sige, at vi paa dette Omraade har langt igen: Hvilken umaadelig Mængde af Livsgoder vil det ikke være muligt at stille til Samfundets Raadighed, hvis vi finder ud af og bliver enige om, hvordan der skaffes Arbejde til alle arbejdsvillige! Saafremt Tingene bliver grebet rigtigt an, kan der med den Teknik, der er til Raadighed, selvfølgelig fremstilles langt flere Værdier, end Tilfældet er.

Desværre er der her ikke alene Tale om økonomiske Tab for Samfundet; nej, den moralske Side vejer endnu tungere. Hvor gaar der paa mange Maader uendelig meget i Stykker for den Ungdom, der føler sig overflødig. Dobbelt urimelig og for Lovgivningsmagten nedværdigende er den Tendens, der giver sig Udslag i, at Landet, hvor der er Arbejde nok, bogstavelig talt affolkes, samtidig med at Byerne, hvor det er smaat med Arbejde, og navnlig da med produktivt Arbejde, overfyldes med ledige unge. Det er Tilstande, som kan og som omgaaende bør bringes til Ophør:

Heroverfor vil man formentlig fra socialdemokratisk Side som sædvanlig hævde,

at Landmændene ikke vil have fuldvoksne Karle. Hvis man nu bedre tror „Politiken“s vestjyske Medarbejder, saa hør, hvad Markus Bjerre sagde i en Kronik i „Politiken“. Han sagde:

„Det er ikke rigtigt, naar man paa-
staar, at Bønder ikke vil fæste Karle,
der er over 20—22 Aar — jo; det vilde
vi endda hellere end gerne, hvis vi kunde
betale den Løn, de forlanger, men det
kan vi ikke; naar vi skal svare vore Ren-
tere og øvrige Udgifter.“

Videre skriver denne anerkendte radikale Mand:

„Saa ufornuftige er Gaardmandsbørn
i stort Tal, at de ikke regner deres Ar-
bejde ud i Timer og Kroner og Ører, men
vil finde sig i at blive hjemme og arbejde
sig en Pukkel til, om det kræves, fordi
de føler det som at blive kastet ud i det
tomme Rum, hvis deres Fødegaard skal
under Hammeren. De synes, at saa vil
de miste noget, som Alverdens Penge
ikke kan betale.“

Han slutter denne Kronik med en Appel til Regering og Rigsdag, som der er Grund til at slaa en Streg under. Han siger:

„Ungdommen, ikke mindst denne
Del, skal vore Lovgivere have i Erindring
i den kommende Rigsdagssamling.“

Som en anden ogsaa meget vigtig Opgave for os, hvem et saa ærefuldt Hverv er betroet som det at deltage i Lovgivningsarbejdet, maa nævnes Fordelingsspørgsmaalet. Betydningen af denne Opgave skulde være indlysende, ikke mindst efter at Valutacentralen med tilhørende System er blevet afgørende for, hvem der har den større og hvem der har den mindre Indtægt. Det burde saa vidt muligt være saadan, ikke mindst hvor Frihedens og Lighedens Mænd staar for Styret, at den enkelte Samfundsborger faar en Løn, der staar i rimeligt Forhold til den samfundsmæssige Indsats, vedkommende præsterer. Jo mere vi fjerner os fra dette Ideal, jo nærmere kommer vore Forhold økonomisk set til at minde om et uciviliseret Lands.

Paa dette Omraade bliver der noget for det nyvalgte Folketing at tage fat paa. Fordelingen af Byrder og Goder er nemlig saa urimelig, som tænkes kan, idet noget af det mest samfundsnyttige Arbejde betales med den allerlaveste Løn. Dette Misforhold har nu været opretholdt i ca. 10 Aar, og saa urimelig er Fordelingen, at Landbruget, Landets Hovederhverv, kun faar ca. 10 pCt. af samtlige Indtægter i dette Land. Halvdelen af de opsparede Midler, der er